

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 1 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

MARGINAL

Radu Sergiu Ruba

TEXT

équivalences

2001

ORIGINAL EDITION:

- © 2001 RADU SERGIU RUBA (Bucharest, Romania)
- © 2001 DACIA (Cluj, Romania)

PRESENT EDITION:

- © 2001 RADU SERGIU RUBA (Bucharest, Romania) [TEXT]
- © 2001 ADRIAN REZUŞ (Nijmegen, The Netherlands) [EDITION]
- © 2001 ÉQUIVALENCES / POÈMES [PDF \LaTeX – PDF/SCREEN]

**This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDF \TeX 14.H [© 2001 HÀN THÉ THÀNH] &
created by \LaTeX 2 ϵ with HYPERREF & PDF/SCREEN**

\LaTeX 2 ϵ © 1993–2001 THE \LaTeX 3 PROJECT TEAM *et al.*
HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ
PDF/SCREEN © 2001 ADRIAN REZUŞ [based on PDFSCREEN]
PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN \TeX © 1994–2001 ADRIAN REZUŞ
PRINTED IN THE NETHERLANDS – DECEMBER 24, 2001 & JULY 16, 2003

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 3 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

équivalences

Radu Sergiu Ruba

Marginal 2001

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 4 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 5 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

*Lui Niko, în Japonia clasică zeița luminii lunare,
așadar, iubitei mele soții cu același nume
ale cărei raze, risipind înnourarea de deasupra acestor pagini,
m-au călăuzit până la punctul final.*

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 7 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Partea I

PRECUVÂNTARE

Uite
prima frază a dumitale
nu poate fi floarea acestei scrieri.
Miroase aiurea
ca de altfel toți poeții din ultima vreme
fugiți de acasă
intelectuali ai străzii cum s-ar zice
care trăsesc de la o poștă
mai ales dimineața
când ies de prin canale
în brațe cu manuscrisele lor zbârlite
de parcă ar strânge la piept niște pisoi.
Și când încep să cânte
un fel de psalmi
cu puține rime
dar cu multă percuție
în tot ce se nimerește să sune în jur
și numai nenorocita asta de milă din noi
cu mult mai veche decât noi înșine
ne-mpiedică să punem mână pe-o țepușă

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 9 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

ca să-i împingem de creștet în jos
la loc
sub pământ
că nici pe unii
și nici pe alții
nu ne-ar ști nimeni.

BIRTUL LA INSCRIȚIE

Cântatul în local strict interzis!
Ce idee!
Dar ce spun eu?
Un principiu de viață
o metafizică
drept în ochii noștri
de pe peretele din față
aici
în local cu noi
unde ne consumăm
mai mult timpul rezervat lui Dumnezeu
decât femeia și vinul
dar e fenomenal!
Să-ți vină drept în figură
cu litere de foc
de parcă te-ar biciui
peste tot ce reprezinți tu acolo
ca om și ca vis.
Strict interzis cântatul!
Care vasăzică să nu ucizi!

Frumos.
Să nu furi!
Minunat.
Să nu cânți!
Chiar așa
adică de ce să cânți?
Hodoronc-tronc
cu glasul tău singuratic
culegând de pe jos orice subiect
și punând pe note
vorba lui Richard Strauss
până și cartea de bucate.

De ce să cânți
în loc să stai să contempli
prin fumul ce se lasă tot mai jos
perdeaua care pâlpâie
în culoarea ei nedefinită
încercând să mascheze closetul
pe el
care iese la suprafață de oriunde
ca pubertatea
ca lumina
dar nu ca adevărul
nu.

Pentru asta e nevoie de mult mai mult
ca de pildă de această chelneriță
care de tânără
trebuie să fie tânără
dar nici nu mai are însemnătate cum arată
prin aburii tot mai deși
o metaforă a ondulației
luncând printre mese
iar câteodată pe deasupra
căci restul e mitologie...

Despre cum se despică ea în două
în fața câte unui bețivan
ca să-l poată ocoli
despre cum peste ani
copilul lor nu seamănă cu tatăl natural
fiindcă dânsa făcând dragostea aceea
se gândea de fapt la alt bărbat.

Dar să nu minți!
Magnific.
Să nu poftesti la femeia altuia!
Inefabil.
Să nu cânți în local
căci e strict interzis.

Pe când localul în sine e liber

și cum își mai savurează el libertatea
punând poporul să flecărească
ieșindu-i pentru asta în cale cu câteva mese
și trăgându-i banchete sub fund
ca să stea locului
și să se lase admirat
cercetat de jos în sus
de cercurile vechi de pe tăbliile de lemn.

Urmele halbelor de bere – vor zice unii
orbite părăsite – vor crede alții
clipind rar
poate o dată la șase luni
ca înghițiturile de șarpe boa
și mistuind omul
cumplit de încet.

UN FOC DE REVOLVER

E de înălțime mijlocie
susține că are treizeci și trei de ani
e oacheș dar nu foarte
cu un păr negru și aspru
poartă o haină de piele.
A insistat mult să mă vadă.
E fratele unui fost elev de al meu
cărui i-am predat cândva franceza
și atât de multe conjugări
cu mersul și cu venitul
cu statul și cu mâncatul
cu a fi și a avea
că după terminarea școlii
la întoarcerea acasă
băiatul s-a apucat de săpat șanțuri
de tăiat păduri
de contrabandă la Belgrad și Stanbul
până ce a pus un ban deoparte.
A strâns apoi tot satul la căminul cultural
la un chef de pomină

și chiar despre asta le-a vorbit
despre cultură.

Că nu e totuna să fii și să ai
că ce face *être* nu poate să facă *avoir*
că poftă bună oameni buni
sănătate

am tocmit taraf de prestigiu
trecem noi până la urma și la dans
dar aflați vă rog pe parcurs
că între ființă și avuție...

I-a îndemnat pe oameni să mănânce
nu s-aștepte-nțeleptirea cu furculițele în aer
că n-au cum să priceapă totul din prima
că între sarmale și vin
pe cât de repede se luminează omul
pe-atâta și de puțin
acum măcar să ia și să-nchine.

Zicea că de la dumneata le știe pe toate
continuă musafirul
iar frate-meu a dispărut de la o vreme
și l-am găsit spânzurat în closet.
Nu eu l-am găsit
ci un lungan și o puștoaică
voiau să se închidă în aceeași cabină

i-a luat salvarea și pe ei.

Acesta e un revolver
(și bătu cu el de două ori în masă)
îl las între noi
la vedere.

Am fost și la popă.
M-a tras sub patrafir
m-a anchetat.
M-a năucit singurătatea de acolo
semiîntunericul
am spus prostii.

Mi-a dat canoane grele
m-a oprit să mănânc slănină
ca să mă fac mai om decât sunt
m-a pedepsit cu o carte
m-a chinuit cu ea cumplit.

Am încercat s-o citesc
mi se-mpăienjneau ochii
aveam amețeli.

Nu mai țin minte cărții cum îi zice
mă tem însă că dumneata ai scris-o
iar amețeala nu mi-a trecut
până n-am pus mâna pe revolverul ăsta.
Ai putea să-mi spui cum făceai

cum îi învățai pe băieți
de îmbătau lumea
și-i vorbeau despre a fi și a nu fi.
Nu zic că nu era voie bună
era destulă.
Mulți cântau și dansau
alții băteau ritmul cu cuțitele în masă
câtiva ascultau plângând:

ființă
avuție
deșertăciune
a fi
a avea
timpuri trecute
perfecte
perfecțiune!

Poți să te uiți în susul țevii revolverului:
e tot atâta întuneric
ca sub popă.
Și tot ca acolo
te poți aștepta la orice:
la iertare
la...

Frate-meu te pomenea întruna.

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 18 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Cum ai făcut?

Fie ce-o fi
mă gândisem între timp
pusesem mâna pe o coală de hârtie
și-i desenasem schema auxiliarelor.
Eram gata s-o lipesc pe peretele din fața lui
când l-am auzit bolborosind.

Vorbea greu
cu țeava revolverului în gură
amenința prin semne că se omoară
dacă-l mai chinui cu scrisul.

Cu astfel de scheme
izbuti el să-ngaime
l-ai omorât și pe fratele meu!
Cum ai făcut?

Mă rugam să mă salveze un cutremur
o tornadă
să treacă un înger.
Și-a smuls dintr-o dată revolverul din gură
și a tras în bibliotecă.
A țintit pesemne un volum mai gros
căci Critica Rațiunii Pure
s-a făcut stol de file prin toată încăperea.

Tot din asta îmi furase un exemplar
cu vreo cincisprezece ani în urmă
o curviștină iluministă.
A scos pe ea pe atunci
un sfert de salariu de inginer fruntaș.

Revolverul se fixase la loc în cerul gurii.
Ochii injectați ai musafirului mă pironneau
ca nu cumva să mă întorc la stilou și hârtie.
Cum ai făcut?

bombăni omul încă o dată
privindu-mă cum dau din mâini
din cap

cum strâng din pleoape
încercând să imit trecutul
să descriu o idee
să-mi maimuțăresc meseria
ca să pot pretinde din tot corpul
că n-am ucis pe nimeni
să mă trag adică mereu din maimuță
măsluind trecerea timpului
nemaiajungând în ziua de azi
de teamă să nu aud
următoarea detunătură.

VISUL

Nu visez decât mutre cunoscute.

Nici o apariție de coșmar

nici un vapor care pleacă

o piatră ce cade

un...

în sfârșit

nici o icoană.

Îmi visez colegii

aliniați pe patru rânduri

ca șinele de cale ferată

dând s-o pornească în direcții opuse.

Unul e năsos

altul inginer

doi discută despre o păstaie

cea roșcată e Muțu

se amuză.

Singură ea știe ce fac

că o visez adică.

Am făcut dragoste cu ea în vreo trei rânduri

cu ani în urmă
dar am uitat.

Am uitat să ne povestim cum a fost
după cum ne făgăduisem
pe când ne zâbeam complice.

Ne-au îndepărtat învoirile
absențele
liberările
cădeau când peste unul
când peste altul
niciodată peste amândoi.

Îl văd și pe director
e mort de mult
meșterește ceva pe la gleznelor subalternilor
gata să fluiere plecarea.

Se va porni în direcții opuse
iar am s-o pierd pe Muțu
surâsul ei complice știe asta
au trecut de atunci zece ani
e însă pentru prima oară când îmi apare în vis.

Mă psihanalizez.
Mă uit vasăzică la mine
din niște hârtii

trag cu ochiul mai dintr-o parte
și mă văd într-o cabină telefonică
ori cel mult suit pe o singură patină
și dracu să priceapă de ce
pe cerul ăla nu e niciodată soare.

Adorm la loc psihanalizat.
Toți au plecat.
Chiar și Muțu stă să dispară.
Nu mai e tocmai roșcată
ci roșiatică
iar amurgul din ființa sa
prelungit
îi târăște tot chipul
dincolo de întunecatul ei munte venusian
cu vegetația lui purpurie.

PROPAGANDA

Prostul satului
îi împrăștie pe intelectuali ca pe vrăbii
detonând în mijlocul lor bomba
cum că sfârșitul lumii a și venit
drept care înțelepții
se ascund degrabă prin șoproane
cu toate hârtiile lor
să-și calculeze noua poziție în spațiu
și să vadă dacă mai au vreun rost
sudul și nordul.

Se ciupestc singuri de fese
se trag de urechi
se iscălesc
confirmându-și astfel că există
la fel l-ar ciupi spre confirmare și pe Dumnezeu
căci brusc au început să-l simtă prin preajmă
dar încă se tem
așa că rostesc numele lui Aristotel
iar ecoul răspunde
ca-n peșterile copilăriei:

Aristofan!

Mai nimic nu s-a schimbat
singură trâmbița sună.

Căci prostul satului a făcut trompetă de hârtie
din toate operele-nțelepciunii
și suflă-n zece deodată
stârnește un vacarm de nedescris
multora storcându-le lacrimi
altora prăjindu-le direct mititeii
pentru că ce mai poți să faci
când totul s-a sfârșit
decât să stai să ți se-ntâmples
ce s-o putea întâmpla
așteptând la poartă
pe acoperiș
în vârful prunului
de unde lumea se vede așa cum a fost
fiindcă ceea ce este nu se mai vede.

Ce altceva poți să faci ca intelectual
decât să-nțepenești cu craniul tău demn
în jurul firului săcâitor de nisip
pe care singur ți l-ai strecurat înăuntru
și să aștepți minunea.

DINCOLO DE AMURGUL POSTMODERNISMULUI

Stă să asfințească și postmodernismul
drept care accept fără obiecții viitorul
cu emoțiile lui estetice
provocate prin mici stimuli
direct pe creier.

Cu alte cuvinte
nu văd Capela Sixtină
dar declam pe dinafară cu plăcere
numele personajelor sale
nu aud Dunărea Albastră
dar o dansez
deschizându-mi brațele
cât să cuprindă o frumusețe orientală.

Ea ca femeie
își udă liniștită florile
în insula sa din Pacific
însă ca valoare estetică
se află de fapt în brațele mele

lunec cu ea pe parchet
mă rotesc în ritmul muzicii
pândindu-i clipele de neatenție
ca să o pot lipi de mine.

Mi-ar face plăcere ca în asemenea momente
acolo
departe
ea să surâdă
iar stropitoarea să tremure ușor
în mâna ei aducătoare de ploaie.

M-ar bucura ca și cărțile
pe care nu le mai citesc
așteptând să-mi dea fiori numărutul lor în rafturi
să uite de bătrânul Eclesiast când zice
că scrierea de cărți
e fără de sfârșit.

ÎNTOARCEREA MEMORIEI

Singur
asta n-ar fi mare lucru
dar orice ai face
scalpul plecat de la tine
ți se-ntoarce c-un plesnet în față.

Miști capul într-o parte
dai din el ca debilizii mintali
mutra aceea uitată de mult
ți se rotește în jur
un fluture
zbârnâie din aripi amețit
ca-n preajma lumânării
și așteaptă să te liniștești.

Singur
într-adevăr
nu-i cine știe ce
și ai s-accepti până la urmă
ca orbitele acelea goale
tot ale chipului tău

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 28 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

dar desprinse de tine cu cuțitul
în urmă cu foarte mulți ani
să îți se-așeze iarăși pe față.

Să-ți șteargă privirile
iar ele să vină de departe
din spatele orbitelor
prin golurile lor
și să vadă lumina
care și ea se învâрте
beată moartă
căutând aiurea adăpost
într-un ochi ce visează.

SUB SĂRUTUL MUZICII

În roșu de sus până jos
instrumentista
decât violonistă
mai degrabă vioara însăși
țigancă de mlaștină
vânăță și lucie
de oriunde ar cădea soarele asupra ei
se uită la mine de sus
dar și dulceag
de parcă tocmai mi-ar administra un sifilis.

Mă pironeste locului:
mă tem că te-am mai văzut undeva
zice încercându-și arcușul pe ceafa mea
parcă ți-am mai tăiat o dată capul.
A fost o muzică frumoasă
mi-a rămas pe buze
e a ta.

Și deschide asupra mea o gură roșie
cât o floare carnivoră

de înghițit toți fluturii de noapte.

Sunt absolventul unei universități din marginea Balcanilor
așa că-nalta ei Academie de Muzică
Berlineză

se potrivește de minune peste buzele mele
iar mlaștina-i țigănească
lasă să suie la suprafață
câteva petale somnoroase
și tot ce se aude ca muzică veche
îmi desparte capul de trup
și mi-l îndepărtează.

EVADAREA

Dau drumul în lume câtorva cărți
ca și cum aş dezlega niște nebuni
pe care o viață i-am tot păzit.

Le dau drumul
și nu trece o zi
că și aud cum sunt sfâșiate ferestrele cartierului
iar țestele cârciumilor cum trosnesc între coapsele lor
în timp ce înspre răsărit
cineva vorbește singur atât de tare
că se prăbușesc bete ciorile
ce trec pe deasupra.

Sunt cărțile mele
nu am ce să le mai fac
le-am șlefuit într-atât
le-am ascuțit
tuns
scrobit
amputat
am dat cu ele de pământ

atâta le-am tot înjurat de mamă
că au turbat în tăcere
iar acum zdrobesc seara în dinți.

Spuma de la gurile lor
a stins mai multe incendii.
M-am rugat de popi să blesteme
și de jandarmi să tragă.
Am urcat până la urmă pe munte
gata să rostogolesc stânci asupra lor
să piară strivite cărțile mele
ca măcar seara asta să ne supraviețuiască.

Să piară zic
uitând de ultimul nebun
cel mai mărunț din toți
de mi-l țineam sub limbă
și de gheara lui care suie.

NOSTALGIC

Uită-te la mine
uită-te bine când îți spun
că n-ai să mă recunoști.
Ațâț mereu focul ăsta turbat
și fierb în cazan
ce crezi?
Opere de Lenin!
Așa scrie pe carte:
sus – Opere
mai jos – de
și mai jos – Vladimir Ilici Lenin.

Se ridică aburii
ciupercă uriașă peste cartier
dar nu se sesizează nimeni.
Iată

acum arunc înăuntru
STÂNGISMUL, BOALA COPILĂRIEI

COMUNISMULUI.

Umbrele oamenilor lunecă pe lângă mine

fantomatice
ca-ntr-un acvariu.

Nimeni nu mă bagă în seamă
nu mai e ca altădată
când jos să fi călcat de pe trotuar
unde nu stătea scris că ai voie
că-ți și puneau cătușele.

Asta când nu te lovea tramvaiul în plină frizerie
ori vreun meteorit direct în biserică.
Nu erai defel un oarecare.

Te știa lumea
când te porneai la coadă la hârtie igienică
și declamai din Shakespeare:
shall I compare thee to a summer's day?
că ți-o și trântea câte unul:
ba p-a mă-tii!

Sticlea pofta de sânge în urletele femeilor
lucea de te scotea din rând
iar la sfârșit
cei ce nu apucaseră să ia ce se dădea
coada cozii
te felicitau:
mi-a plăcut cum ați recitat, domnule!

Și-ți dădeau întâlniri conspirative
noaptea prin cimitire
ziua prin vespasiene
ca să ți se plângă de durerile lor de măsele
și s-arate cu degetul în sus:
psst, să nu ne-audă!

Altfel spus
aveam deasupra noastră un cer întunecat
dar îl știam de cer
ne uitam la o banană-ntâmplătoare
ca la o bombă neexplodată
trăiam o spaimă mare
dar era a noastră
ne umpleam timpul cu ea.

Iar acum am ajuns cu fiertura asta
să mă dau în spectacol în plină stradă
ca un ratat
că nu trece unul s-arunce în cazan un leuștean
de bogdaproste
nu e unul să-ntrebe ce se pregătește
că s-o pregăți și-aici ceva
fără ca eu să-mi dau seama
că sunt și semne
aburul ăsta bunăoară

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 36 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

acoperind soarele
și curcubeiele mărunte
încegându-se scurt și stingându-se
la răirea luminii.

OBSEDANTA GENERAȚIE

Sunt
ca de altfel întreaga mea generația
deși ne este greu s-o recunoaștem
sunt un produs al erei comuniste.

Ea m-a deprins cu robinetul
cu cititul și cu pasta de dinți
m-a dat la școală și la dispensar
ferindu-mă de biserică și de Vocea Americii
de superstiții cum se spunea pe atunci
în primul rând prin cercul de ateism
și prin profesoara de biologie
cu fâlfâitul ei din mână în dreptul capetelor noastre
alungând de zor misticismul.

Poate că sub alt regim
am fi avut mai mult noroc
cu toate că-naintea tuturor
dreptate mă tem că are Alexandr Zinoviev
scriind că prima generație maturizată sub comunism
poate că și următoarea

adică a noastră
studiile și carierele și le datorează
exterminării vechilor elite.

Oricum însă
din lenta noastră îmbătrânire,
face parte și răzvrătirea la comunism
iar în ceea ce mă privește
am fost și eu destul de rebel
scriind la Radio Europa Liberă
ca să-l înjur pe Ceaușescu
pentru revoluția lui culturală din iulie '71
și înghețând sângele în securiști când m-au prins.

M-au lăsat ce-i drept în pace mai mult de mila...
mi-e greu să mărturisesc aici ce fel de milă.

Dar am continuat să cârtesc
ca tot românul
citind cărți clandestine
uluindu-mi interlocutorii prin cărciumi
cu citate subversive
și învățându-i *Imnul comerțului exterior*:

Cârnăciori din trei sute de porci,
măcar capu-n țară să-l întorci
trupul treacă, meargă la export,

în cotețul nostru porcu-i mort.

Asta este soarta ta de porc
să nu mori la noi, ci la New York,
asta-i soarta unui porc de rasă
șă nu moară niciodată-acasă.

Se cânta pe melodia lui Ciobănași cu trei sute de oi.
Învățasem primele două strofe la un chef
de la Radu Țeposu.

Le compusese pare-se împreună cu Ioan Groșan
dar următoarele două le-am adăugat eu:

Din șoricul și slănina ta,
porcule, noi nu putem gusta,
căci tu vrei să fii american,
porcule, de ce ne ești dușman?

Soarele răsare de după coteț,
porcule, de ce nu ne aștepți?
Te grăbești s-ajungi occidental
soarele mă-tii de animal.

M-au dibuit până la urmă
că mă tăvăleam de răs cu studenții
și cântam Imnul în cor
reluând ca refren
ultimele versuri ale fiecărei strofe.

A venit într-o zi unul
cel puțin colonel
și m-a scos de la lecția la care tocmai îl predam pe Voltaire
târându-mă-n Biroul Organizației de Bază a școlii
pe scurt
B.O.B.

Ei, profesore!
Mi-a sugerat dânsul
iar eu i-am cântat Imnul de la un capăt la altul
îmi și plăcea.

Ai cântat frumos
a observat el
iar acum arată-mi caietele tale cu poezii!

Simțeam că la un refuz al meu
ar fi în stare să scoată pistolul.
Așa era pe atunci poezia:
putea să apese oricând pe trăgaci.

ASCENSIUNEA

Femeia beată
bălmăjind la orice cădere
că vine și ea ca omul de la parastas
urcă împleticindu-se
dar fără să dea un pas înapoi
spre ministerul culturii.

Al culturii
al necesității
și hâc
face ea precum clasicii
al minunii.

Timpul e de partea femeii.
În patru labe și în urechi cu parastasul
unde se tot chinuise să cânte
dar o dăduseră pe ușă afară
rănită
gemând asemenea mării
își urmărește neînfricăță ținta.

Castelul ministerului e sus pe stânci

ministrul sub duș
gărzile lui literare se prosternează des
la fiecare rimă
iar ticul ăsta binefăcător
le dă un aer grav
de pendulă.

Seara e solitară
dar se revarsă-n cataracte de seri
căci s-au încălecat amurgurile
al Zeilor peste al Occidentului.

Pulpele femeii văzute din spate
se mișcă ilizibil
ca alianțele-n războaiele civile
descriu nespuse de multe zig-zag-uri
până să obțină o linie frântă.

Se strâng dureros buzele care ar lipi la peceti
pe scriitura aceea
ce tot în patru labe-naintează
cu demnitatea regăsită
a omului amețit când zice:
Las' că vedem noi!

Ce să vedem?
Amurgul Zeilor dă în sfârșit

peste Amurgul Occidentului
de se umflă asupra castelului
o lumină mare cât cimpoiul.

Ministrul se chinuie și el sub cimpoiul acela
și sub privirile femeii ce se clatină acum la verticală
are un ochi albastru
altul galben
ieșind
dreptul dintr-o vineri
stângul dintr-o luni
iar la mijloc
treptele roșii ale Ministerului
pe care femeia dezbătută
le urcă dreaptă ca un crin.

Amurgul Zeilor virează spre verde
al Occidentului spre argintiu
gărzile literare se leagănă de pe-un picior pe altul
și tremurând din tot corpul
recită în întâmpinare
din marele poem
de când am fost lăsați cu toții să o facem
din poemul din care ne tot tragem
și nu ne mai terminăm
recită frumos din Ribbentrop-Molotov:

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 44 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Anexa unu: ura!

Anexa doi: raz, dva, tri!

Anexa cinci mii patru sute șaptezeci și nouă.

O LECTURĂ PENALĂ

I

Carnea-i tristă
vai
cărțile le-am fumat pe toate
filă cu filă
o bibliotecă gigantică
mi-am înnegrit plămâni
se vede asta drept în oglinzile cerului
pe harta anatomiei mele
desfășurată-n Constelația Balanței
două puncte întunecate pulsând de acolo
destul ca pirații să le ia drept semnale.

Nu eu sunt Herostrat!
strig ca prostul
perpetuând aiurea numele nebunului
strig până când o rafală de vânt mă plesnește peste gură
mi-o și închide
dar nu mă poate opri să trag în piept
fumul din foaia răsucită de papirus

adânc
de mai multe ori
până ce la capăt
se înalță pur și simplu Soarele.

E însuși Marele Ra
dăruindu-le multora umbra:
păsării Ibis
câinelui Anubis
boului Apis
șarpelui Apophis
ba chiar și animalului iubirii
care
când e zeiță
poartă tot cap de vacă.

II

Mai e puțin și se crapă de ziuă.
Tocmai am tras la țarm
după ce toată noaptea am împrăștiat asupra mării
cenușa bibliotecii.

Corsarii au facut o treabă bună.
Lua fiecare din belșug cu lopata
și arunca foarte departe.

Nu mi-au cerut nici un ban
doar capul meu
plin cred ei de toată știința
ca zălog la o adică
numai bun de schimbat pe comoara vreunui tiran
pe vreo sclavă incandescentă.

Tu stăpânești
îmi ziceau
cititul în toate stelele.
Te-am auzit în somn
cum le chemai pe nume:
Alpha Centauri
Beta Hydri
Delta Pavonis
Epsylon Eridani
Sigma Draconis.

Știm că tu ai dezgropat prin vrajă
scrierea asta tăinuită
și că pe cer
tu i-ai dat foc.
Are să ardă asupra noastră
până la ultima picătură.
Scrum o să se facă asemenea bibliotecii.
Tu știi prea bine toate astea

la nevoie
vom strânge și funinginile scrierii cerești
să le îneacă tot în mare.

Rămâi ostatecul nostru
aici
pe toate mările interioare
dar să nu te depărtezi prea mult de țărâm
găsi-te-vom când fi-ne-va scris.

III

Care vasăzică sunt liber
să urmez pe contur
frunza zimțată a Adriaticii
să pierd numărătoarea Heptanezilor
să dau ocol Propontidei
tăind de câte ori vreau Helespontul
să dorm între gurile și pe buzele Istrului.

Dar să nu mă depărtez
ci să mă uit vinovat
la cărțile mele
foarte puține la număr
și cam subțiri
din care n-am sorbit încă nici un fum.

Și ce puteam să fac?
Le-am scos din bibliotecă
le-am ascuns
le-am pus să circule în arabă
clandestin și de la dreapta la stânga
precum prințul legendar
pe calul cu potcoave întoarse
ca urmăritorii lui să o ia în sens invers
le-am cerut să se lase citite numai de ochii ființelor acvatice
mai plini de ceață
mai puțin incendiari.

M-am așezat în sfârșit în mijlocul cărților mele
noaptea
ascultând cum li se uscă scrisul.
Mi-am pus toată speranța în seceta asta
pentru ca arșita săpată în hârtie
să-și scapere scânteile
iar vâlvătaia să crească
atrăgând pirații la țarm
ca să mă găsească numai bun de schimbat
pe vreo pereche de fildeși
plin cum am capul de toată astrologia
de vreme ce iată
număr pe degete

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 50 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

citesc pe litere
chem pe nume
stelele din cărțile mele:
Beta Tucanae
Gama Leonis
Tau Geminorum
Ro Scorpionis
până ce ard și ele și se fac scrum
cu peticele lor de cer cu tot
ocupând mai puțin de un sfert de lopată.

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 51 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Partea II

PROLOG

Mai fac și pe nebunul
înmulțind în urma mea
iluziile balamucului
niște scânteii uriașe
cu multe ferestre
de la care atârnă mirările.

Fac și pe judecătorul
dar nici un tribunal nu se înalță
nici o inchiziție nu freamată în jur.
Cu toate că în preajma verdictului
îndepărtate ruguri
prind să lumineze
republica pe dinăuntru.

Singur rămân între cuvintele mele
cu care judec.

Cum adică ce să judec?
Tot felul de cauze
dar fără o boxă la îndemână
fără acuzați

fără jandarmi.

Deschid ziarul și-mi caut din nou cuvintele.

Sunt tot acolo

nu prea numeroase

mereu aceleași

mici goluri într-un act de acuzare.

Am și o bicicletă.

M-arunc în șa și-ncep să pedalez

între vedeniile casei de nebuni

și luminile de pe la ruguri

pedalez frenetic

și dacă n-ar fi vântul să măture lumea

roțile ar zgâria o literă în calcar

de la care ar putea să-nceapă totul.

OMUL DIN AURĂ

Stau drept în mijlocul aurei mele
neștiind prea bine ce să fac
ocupându-mă chiar cu asta
cu statul
înconjurat de straturi de culori
iradiante
de la verdele murdar lipit de măruntaie
trecând prin auriu și violet
la fumuriul plin de pete dinafară.

Stau în intenția de a sta
întreținând în cercuri concentrice
propaganda acestei enigme
ca un bandit în jurul său
cele șapte ziduri ale pușcăriei.

El poate măcar să se plimbe
prin curțile dintre ziduri
ca și cum s-ar mișca
prin cele șapte cercuri ale evadării.

Eu rămân însă locului

neștiind ce să fac nici cu aura
nici cu straturile ei
neputând să trec dintr-o culoare într-alta
și simțind cum fumul de la margini
se-ndepărtează de mine la orice tresărire.

Sunt mult prea singur pentru aventură.
Gândul zboară inevitabil
la o curvă deșirată de altădată
care mulți oameni a mai făcut
din tembela noastră adolescență
ba chiar și câțiva bărbați
iar gândul ăsta cu mine cu tot
se-nvăluie în verdele bolnav
de la vechile ei dureri de cerebel.

E aceeași aureolă a mea
din mijlocul căreia mă tot mir
de unde nu pot să ies
dar pe care oricine din afară
o poate străbate
să mă buzunărească
ori să dea cu mine cap în cap.

Ea se strânge zice-se ca o armonică
atunci când dorm
dar continuă să lumineze.

Nu o vede nimeni.
Nici o corabie nu se abate spre țărm
la pâlpâirile sale
nici un înger nu planează.

Nu pot să mut cu aura asta un ac
s-apăs o clanță
nici măcar să pătez ușor
o coală de hârtie.

Lumina ei de la o vreme nu clipește
rămâne fixă
asemenea privirii nebunului
o rană sclipitoare
imobilă
continuu deschisă
la intrarea în tunelul către rai.

INTERMITENȚA CLIPIRII

Notez tot ce se întâmplă
nu trece o zi fără un eveniment:
vineri – vacile
sâmbătă – muzica
duminică – regele
luni – berăriile
marți – Dumnezeu
miercuri – poliția
joi...

Acum am voie
nu mă oprește nimeni
cine să mă oprească?
Scriu totul la ziar
la șapte ziare deodată
un cerc de lumină.

Mă așez în mijloc
le las să se citească între ele cu voce tare
ascult.

Subiecte diverse dar acelaș limbaj

o muzicalitate de a mea
mai adâncă decât mine însumi
parc-ar fi propriul meu copil
nefăcut cu nimeni deocamdată
dar perfect plauzibil
și răspunzând din inimă
la șapte materii școlare în același timp
câtă minune!

Fosta iubită
aproape mamă a copilului
trece de la un ziar la altul
își lipește urechea de fiecare
căci nu prea știe încă să citească
iar la sfârșit
zâmbește.

Arc de aer
surâsul ei peste lunile verii
nu mai consimte să coboare.

Iar ea rămâne zveltă ca o sabie
apără parcă lumina să n-o atace proștii
înțelege totul.

Eu pun microscopul pe lucruri
ca să se vadă uriașe

ca aiuriții și bețivii
să aibă și ei adevăruri de care să se ciocnească
fără să pătească nimic
trecând pur și simplu mai departe
cucerindu-și pas cu pas cetățenia
nepansați
cu arcadele întregi
cu patria pe tălpile bocancilor.

Ziarele apar și dispar
fluxul lor se luptă cu refluxul
iubita-și urmărește virtualul fiu
cum bate mingea peste aceste valuri
ștergându-i de pe față cu batista
micile goluri mintale
să nu se creadă că o moștenește.

Cercul de raze al ziarelor
solemn
de parc-ar scrie despre Vatican
îi luminează sânii
nu mai mari ca niște mandarine
cu purpura din mugureii lor
clipind intermitent
punctuație umilă în subtextul
a tot ce curge pe deasupra.

MAI APROAPE DE CER

Nebunului zice-se trebuie să-i cânti în strună
să faci adică ceea ce nu-l enervează
ba chiar ceea ce-i place
de exemplu să scrii cărți
așa că eu le scriu
asistând cu groază cum zburdă el de bucurie pe acoperiș
dar rugându-mă în sinea mea
să cadă odată de acolo
ca să scap de corvoada scrisului.

El nu și nu
țopăie înainte
plouă cu țigle prin curți
răpăie tabla
sar locatarii pe geam
însăimântați ca de libertatea presei
și-mi cad la picioare:

Tovarășe Profesor
Cetățene
Domnule

Excelență
de ce mai scrieți?

Nu vă e milă de noi?
suntem bolnavi cu inimile
avem copii
avem pisici
cultivăm și noi ce putem
uite ficusul
uite icoanele
ce frumos au înflorit de când se uită la noi
nu credeam că există
dar să știți că există
și ne vede de sus
pentru numele lui Dumnezeu
nu mai scrieți.

Nebunul aruncă de pe case cu porumbei
cu zmee
cu ce mai culege el de pe cer
sărind în voie într-un picior
face toate figurile zice el
pe care le fac și literele cărților mele
imită cum s-ar spune realul
căci mă ține de realist
și ca pe orice nebun

nu-l mână în luptă decât adevărul.

Mai scot un volum
ca să-i cânt înainte în toate strunele
și să-l mențin în aer
îl public acolo în fața nebunului
și-a locatarilor scăpați în stradă
amurgul se apropie și el ca un câine
de tot ce poate fi lins pe lumea asta.

De ce scrii băăă
urlă un cetățean ciuruit în acoperișurile sale
c-avem și noi copii acasă
ficuși
avem icoane
care văd tot ce facem
și raportează mai departe-n invizibil
de ce dracu tot scrii?!

Mai scot între timp o carte
asta-l propulsează pe nebun
drept pe capacul cazanului în care fierbe Legea.

Apasă, îi strig, apasă
să nu ne-mproaște cu conținutul
apasă mai tare
lasă-te greu!

Amurgul linge cizmele statuilor
și mâna căzută a condeierului
ce dă să se ridice
dar se surpă la loc.

De ce dracu nu mai scrii?
strigă de sus omul meu
cu disperarea ultimei priviri
așteptând explozia Curții Supreme
ca să ne umple pe toți de...
de...

De bună seamă
am cunoscut cu toții începutul unei vieți liniștite
pe closetul de lemn din fundul curții
și știm prea bine despre ce poate fi vorba.

CONFESIUNE

Le spun că sunt prost
tâmpițel
ușor înapoiat mintal
așa că să mă lase să mă joc cu trenulețul
în lumea aceea a mea
simplă și atroce
dar pe care o cunosc bine
mă-nvârt liber prin ea
mă foiesc.

Ei nu și nu.
Îmi pun în față o hartă a Danemarcei
apăsându-mi pe ea degetul plin de tuș.
N-am mai semnat în felul ăsta
de la plebiscitul cu credința-n Dumnezeu.
Acolo era ori da ori nu
iar eu am scăldat degetu-n cerneală
și l-am pus unde trebuie
acum însă a rămas pe fața Balticii
o pată ca un bot de șacal.

Ei îmi cântă la pian o partitură complicată
eu trebuie să bat din palme a pricepere
le spun că sunt tâmpit
că mi-e cam greu să rezist la concerte
dar ei se arată-n stare să mă pună să semnez încă o dată
drept care-mi vâr două degete-n gură
și fluier.

Fluier ca un viking turbat
ca o locomotivă-nzăpezită
ca șarpele apocalipsei.

Câteva zile mă lasă-n pace
pe urmă dau să mă trateze
îmi plimbă curcubeu pe sub nas
să-mi testeze reacția la culori
mă pun să răsfoiesc reviste cu pitici
ca să am degetele ocupate
nu sunt singur.

Le-arăt din nou că sunt cam retardat
surâsul lor curbat trece prin mine
ca arcul de triumf prin defilare
îmi spun cu toții c-aș fi transparent
eu simt că sunt ciuruit
cu-alte cuvinte
se vede prin mine până departe

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 66 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

stolul de păsări care eram
tot eu
însă pe cer
aruncând pe pământ mii de umbre
sub soarele-nceputului de lume.

LANȚUL

Știți, mă trezesc eu vorbind,
știți, porcul.

Ce-i cu el?

Ne ocupăm de el de mii de ani
îl ținem pe lângă noi
și nu s-a umanizat deloc
uitați-vă la fața lui
e tot...

Sunt arestat pe loc.
Aruncat într-o celulă confortabilă
un fel de castel la mare
și hrănit ca să mă-nvăț minte
cu prăjituri.

Pe fiecare dintre ele stă scris cu glazură
cuvântul Toleranță.
Mănânc conținutul
las scrisul dar nu fac bine
pentru că aceleași litere stau lipite pe pereți
ca să nu uit.

Mi se dau cărți pilduitoare
despre egalitate și progres
despre prejudecata aparențelor
și dreptul la diversitate
mă rog
despre animale în general
și popoare nomade.

Le citesc și răspund corect la întrebări
căci numai astfel pot să lunec liniștit
în reverii romantice.

E ca-n poezia de altădată aici
marea bate-n pintenii de stâncă ai castelului
pescărușii frâng cerul
iar gratiile ferestrei mele
și liniile zborului lor
ar putea să inventeze în aer
o nouă scriere.

Nostalgia mă face să lăcrămez
mi-amintesc de toate
de castelul Dif
încerc să citesc Contele de Monte Cristo
ca să nu cad ca acela
în mania răzbunării.

A răzbunării după ce-am să ies
înseamnă c-am să scap gândesc eu
dar nu e chiar așa.
Mi se dau mereu exemple din hinduism
cu porcul care e și el om
ori a fost cumva în altă viață
iar una ca asta nu poate să-mi intre nicicum în cap.

Cer mereu cărți de metempshihoză
la început îmi plac
lanțul Sansarei e însă foarte greu
simt totuși că târăsc după mine altceva decât fiare:
când un înger
când o broască țestoasă
când un porumbel verde de Birmania
un fluture
ori un santal înflorit
verigi al căror număr decum crește
zăngăne ciudat în timpul orei de plimbare.

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 70 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

FORMA POEMULUI

Ce faceți, îi întreb văzându-i cum asudă
bine, îmi răspund
facem cultură
uite
săpând groapa asta
că de cultură puțini au murit
vreo doi-trei
mai mult din nebăgare de seamă
ni s-a citit asta în biserică
și ne-am apucat și noi de lucru.

E greu, mai zice unul
ștergându-se cu mâneca la nas
nimeni nu pretinde că-i ușor
dar iată
am dat gropii ăsteia forma unei poezii
circulă ea prin oraș
zice-se că dumneata ai scris-o
treaba ta
puteai să n-o scrii
dar groapa asta așa rămâne.

Și cum, mă mai mir eu mușcând dintr-un măr
cum faceți?

Păi de
cultura cum o facem?
uite-așa cu hârlețele astea
apoi cu lopețile
azvârlim pământul unii peste capetele altora
stă pământul ăsta în aer
cât să îngâne o boltă cerească
și nu strivește pe nimeni.

Cum facem?
pune și tu mâna pe lopată
și-ncearcă-ți norocul.
Pământul care crește-n partea stângă
dacă nu se va surpa peste tine
va atinge într-o bună zi cerul.

Groapa e adâncă
și mai cu seamă de o formă ciudată
de parcă ar fi ieșit din ea Marea Roșie.
Poți să' stai pe marginea ei
și să faci cultură și singur
să le arăți tuturor poezia cu degetul.

Poți să cobori și în adâncuri

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 72 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

dar de acolo
ca să te știe cineva că ești
va trebui să urli cumplit.

BERTA

Ea e Berta.
A fost prostituată
acum nu e.
Am pus-o să gătească
petalele i s-au zburlit toate pe trup
apoi a făcut din pește
o istorie a peștelui
și l-am mâncat.

N-am spus nimic
i-am atras doar atenția
asupra degetelor ei linse de plăcere.

Dar Berta nu vorbește niciodată despre prezent
mintea ei înregistrează viitorul
iar privirile sale
da
privirile. . .
mă ține la capătul lor
ca pe un bob chinezesc de orez
în care vrea să mă sculpteze tot pe mine.

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 74 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Nu se mai prostituează
dar o va face iarăși.
Mintea ei ce nu răsfrânge decât viitorul
e plină de niște umbre
bărbați care au fost
răsturnați în timpul ce încă nu este
agitându-se însă și trimițându-i de acolo
niște capete tăiate care și ele au fost
și încă mai sunt pe bancnotele lumii.

O pun să-mi citească o carte.
Literele nu și le mai amintește.
Corpul ei se stinge o clipă
poate de spaimă
apoi licărește din nou
iar gura ei desenează cuvinte
urcând prin mine
topindu-mă încet
cu mult înainte de ultima pagină.

PORTRET ÎN PEISAJ MARIN

Orice ai face
nu te va crede nimeni.
Vor zice că sunt niște ticuri de-ale tale
și te vor lăsa în pace
să ți le consumi până la capăt.

Până și scrisul ăsta de cărți
e în ochii lumii
o oblojire a rănilor tale invizibile
da, da,
terapie ocupațională
spun savanții
căutând să-ți măsoare cu metrul
ba capul
ba ochii
ba copilăria.

Autoterapie
mai spun ei
prin care subiectul
adică tu

dă iluzia inserției și-a integrării
dracu știe
pare-se că sociale
dacă nu de-a dreptul universale.

E plină lumea de psihologi.
Psihiatrui s-au mai rărit
de când cu înmulțirea nebunilor
darăștia cu psihologia au dat năvală peste om
însemnându-l ca și cu fierul roșu.

Introvertit!
Au proclamat ei
îmboldindu-l cu același fier
să se extravertească.

Mulți n-au putut
alții n-au vrut
mulți le-au arătat grădina din ei
unde se simțeau bine.

Dar nu și nu
omul trebuie să fie participativ!
Declamau fiarele roșii ale științei
dându-te ca exemplu pe tine:
Vedeți, vedeți?
Dânsul deși e...

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 77 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

mă rog
așa. . .
a scris cărți
a înființat școli
a fost în Anglia și-n Turcia
e ocupațional
e biopsihosocial
aproape spațial
e între subiecții noștri
neobosit ca un cal
intrat fără voie într-un rol
crezând că e în rol de capul lui
și dus de val.

ESCALĂ

Te ocupi mereu de altceva decât de literatură
reziști ispitirilor condeiului
te scuzi întruna că ești prins cu treburi
și-ntr-adevăr
chipul tău e o pată de culoare prin toate conferințele
mirosul tău inconfundabil
umple spațiile dintre amintiri
absența ta e întotdeauna neobservată
iar din suma acestor absențe
trăiești pe undeva o viață clandestină.

Poate departe
poate atât de aproape
că literatura se dă singură la o parte
lăsându-te vizibil doar pe tine
meșterind la lumea asta
de parcă Dumnezeu ar fi făcut-o
ca oricine să apuce cu cleștele de ea.

Ești în stare să te-ndeletnicești cu orice
numai să nu fii nevoit să privești în urmă

și să scrii ce crezi că se mai vede.

Iar de văzut
crezi că se vede
când albastră
când verde
în funcție de ceasurile zilei
tinerețea ta confundându-se
cu planul unei cărți de grație
una cu lumină proprie
care să ne salveze pe toți
la recitarea ei pe dinafară.

Dar întorci capul.
Și prin simpla întoarcere a capului
întemeiezi deja orfelinate
tai ca voluntar găinile femeilor miloase
castrezi toți porcii parohiei
faci adică acel altceva
pe care l-ar fi putut face oricine
dar ești văzut
cunoscut
consultat cu privire la ce vrei și ce nu vrei
iar când disperi
se vorbește despre tine
nici de bine și nici de rău

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 80 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

ci ca de un fel de năzdrăvănie
care te miri cum de există.

Numai de scris nu te ocupi
de scrisul tău pe cer și pe hârtie
iar cărțile tinereții tale
își suflă singure în lumânări
și singure se-ntind după insectele serii
ca orice plante rămase carnivore.

CRUCEA ESTULUI

Am rămas ai nimănui
ne-au luat totul:
și emigrația
și exilul
și samizdatul.

Ne-au furat până și pușcăria
în care ne azvârleau ce-i drept
claie peste grămadă
m-ai omorau din noi la întâmplare
dar se-ntâmpla să și scăpăm
iar atunci puteam privi în plină figură
epoca
lumea
realitatea
adresându-i-ne respectuos
ca temnicerei absolute
Doamnă!

Ne-au coborât de pe priciuri
și ne-au dat afară din celule

altfel spus
din universități
din biserici
dintre cărțile condamnate
și dintre oamenii-cărți
ne-au retezat mărturisirea
eliberarea
ispășirea
trădarea
crucificarea.

În schimb
oriunde am fi
celula o purtăm în noi
cu arborele ei de priciuri suprapuse
cu somnul pe țambal
cu filosofii învățați pe dinafară
și cu becul niciodată stins din tavan
precum un ochi rănit
lăcrămând a veșnică seară.

Și ne trezim ținând discursuri
despre cât de prost o duceam până mai ieri
și cât de liberi stăm astăzi degeaba
uitând că precum lanțul de-altădată
oasele toate ni le roade graba.

PÂNĂ LA CAPĂT

Cu ochiul ei drept cât roata de bicicletă
iute în spițe și pe deasupra cam verde
mă bate pe umăr
aproape mă ciupește
de parcă m-ar curăța de epoleți.

Stai liniștit
vezi

am ajuns președinta tribunalului
am fost disidentă
uite cât sunt de lucitoare
de suverană

dar las' că mă întorc eu și-i tragem un chef pe cinste
totul e să recunoști ce s-a-ntâmplat!

Dar s-a-ntâmplat ce spun eu
nu ce spuneți voi
ai cuvântul meu
ai toate cuvintele mele.

Cuvântul nu ne prea interesează
poate viața ta într-o anume măsură.

Privește cât sunt de înaltă!
Am fost dintotdeauna
dar ai refuzat să mă crezi.
Te plângeai peste tot de suplețea mea
că mi se trage de la cititul ăla cu gâtul întins
în stelele nordului
dar am să mă întorc de oriunde aș fi
vom cheful ca pe vremuri
am să-ți dau voie să mă săruți.
Nu la mâinile mele trebuie să te uiți!
Au împărțit dreptatea
adevărul.
Ce dacă au vinișoare vineții?
Au deznodat și funii.

Dar viața mea
dau s-o conving
nu face doi bani.
Uite
îmi întorc buzunarele pe dos
aici aveam totul
niște scrisori
multe furate
altele încă nescrise
absolut totul.

Viața mea nu prețuiește mare lucru
mai bine cuvântul
în el se îngroapă tot ce există
mă veți recunoaște după amprenta lui
mă veți putea prinde
pardon
captura
mă veți putea aduce înapoi.

Tu să mai taci!
(o aud pe ea de departe
nevăzută
dar pretutindeni simțită
cu înălțimea ei de necrezut
cu spițele privirii fumurii de iute ce se rotesc)
doar viața ta are preț
oricât de mic ar fi el.

Dar la urma urmei
poți să și vorbești.
Mâna mea care a împărțit dreptatea
va transcrie tot ce-ai să spui.
Povestește!
Putem la sfârșit să ne și îmbătăm
ai voie să mi te-așezi pe genunchi.
Viața asta

eu ți-am salvat-o:
te-am tras de pe calea ferată
ți-am tăiat funia la timp
te-am scos de păr din vârtej
te-am smuls din calea avalanșei
iar ție nu-ți tace gura.

Poți să mă săruți
aici
nu-ți arăt locul
ca să ți-l cauți singur
și să ții asupra lui gura închisă.

Da, te târăsc.
Te târăsc în susul scării tribunalului
am acest drept
scara e de marmoră
largă
albastră
am toate drepturile
sunt președinta curții
am fost disidentă cum bine știi
și clarvăzătoare.
Azi trebuie să-mi umplu timpul cu altceva.
Cum care timp?
Le va veni și altora rândul

dar vreau să încep cu tine.

Viața ta într-adevăr s-a subțiat
abia mai simt sub degete un fir de puls
dar încă n-am să strâng.

Va trece repede
nu ne vede nimeni
poți să mă săruți
așa
acolo
ca să-ți vină mult mai ușor.

MARGINAL

Sunt un marginal.
Mi-au spus-o și alții.
Lumea mă tratează ca atare
încep și eu să mă obișnuiesc.
Nu sunt invitat la recepții
mă ocolesc antologiile
simpozioanele
călătoriilor mele
nu li s-au inventat avioanele.

Ești un băiat strălucit
mi se spune
cine mai e ca tine?
Stăm și ne mirăm cum de ai înfăptuit atâtea
noi n-am fi fost în stare.
Dar ocupă-te de ai tăi
ce-ți pasă de ce zice lumea
dacă n-ai să te ocupi tu
atunci cine?
Ce dacă n-o să ai timp să scrii acolo
niște cărți?

Cam așa gândesc și orbii mei:
că tu, bătrâne,
care vorbești la radio
scrii prin ziare
ești avanpostul nostru către lume
un ambasador
un promontoriu
mă rog
dă-le-n mă-sa de cărți
o să le scrie alții!

Hai să-i tragem un chef de prestigiu
să se vadă că suntem și noi ca toată lumea
să ne știe o țară întreagă
să ne respecte.

Pune-te în capul mesei
îți dăm dreptul la cel mai mare zgomot
o să batem și noi din linguri cât să ne auzim mai bine
să ne localizăm unii pe alții
în timp ce tu poți să debitezi orice
tot ce te taie capul
numai să se-nțeleagă până departe
că la fel e și la noi ca la tot omul
cultură
șpriț

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 90 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

egalitate.

Ba mai mult:

toarnă-le povestea cu pipăitul nostru
cum știe el să înfioare petalele nopții
că ne e dor și nouă de o piele ca pe cireașă
bagă teorii paranormale
că băgăm și noi taraful.

Asta este

îmi spune un prieten
ești un marginal
și tu trebuie s-o recunoști
făcând totodată ceva pentru ai tăi
o expoziție mai puțin fantomatică de pildă
din mutrele lor frumos vorbitoare.

Degeaba tot încerci să scrii cărți
îmi spun și orbii mei
e drept că tu trăiești mai în largul lumii decât noi
dar nu ești una cu lumea aia
și n-ai cum să vorbești despre ea
fără să-ți umpli paginile de stafii.

Dacă vrei să scrii cu adevărat
trebuie să scrii despre tine
adică despre noi

iar aici nu-ți e îngăduit să spui orice.

Că noi

știi tu prea bine

nu suntem doar ce părem a fi

dar nici n-am hotărît deocamdată

cum ne-ar plăcea

să i se pară lumii că suntem.

Sunt vasăzică un marginal

un periferic

scriu cărți ca să scap de această periferie.

Unde mă simt totuși la largul meu.

Vagabonzii mă ascund de ochii gazetarilor

țiganiii mă apără de câini

șchiopii mă înjură strașnic

ca de la egal la egal

prostitutele

nici nu le simt când îmi strecoară o monedă-n buzunar.

Când dau de ea

o pun îndată pe seama fetelor

dar mă rog de fapt pentru toți

și mă rog cu spaimă

ca pentru oameni liberi.

O ZI ÎN VALAHIA

Cânt
de ce să nu cânt
o fac cu decență
la acordeon
la colț de stradă
pe față
militând prin asta
pentru reintroducerea pedepsei cu moartea
că nu mai e de trăit
e plină lumea și de ăia
și de ăialalți.

Cânt cât pot de tare
să se audă:
foaie verdeee...
la Universitate
la troiță
unde eu alerg cu degetele pe clape
în timp ce unii îmi fură din pălărie.

Dar taximetriștii mă aprobă

încep să mă cunoască secretarele
cânt și la Comitetul Central
dar mai ales la Patriarhie.

Popii sunt de partea mea
mai pe ocolite însă
pe la pomeni
pe la sfeștanii.

Să ni se dea înapoi
osândirea la tăierea capului
asta cânt eu
trag de acordeon cât mai tare
să se audă până departe
și să acopere glasul nebunului
al ocașului
care deschide gura din când în când
acolo la el
în fundul pământului
și nu-l aud numai eu
că mai bine o viață-ntreagă să taie sare la Telega
decât o zi călău în Valahia.

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 94 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

FIȘĂ SIGNALETICĂ

Radu Sergiu Ruba

PROFIL

équivalences
2001

RADU SERGIU RUBA

1954 n. la 14 octombrie, în Ardud, județul Satu Mare

1965 își pierde vederea, ca urmare a unei afecțiuni congenitale

1974–1978 studii superioare: Facultatea de limbi străine (secția franceză-engleză), la Universitatea din București

1978 se stabilește definitiv în București

1978–1990 profesor de franceză la Liceul pentru deficienți de vedere (București)

1987–1999 redactor șef al revistei *Litera Noastră*, editată în alfabetul Braille și în regim vizual

din 1989 vicepreședinte al Asociației Nevăzătorilor din România

1990–1994 inspector în Ministerul Învățământului și Științei, responsabil cu subsistemul educației speciale pentru deficienții de vedere

1990–2001 membru în Comisia pentru Acces la Cultură și Informație a Uniunii Europene a Nevăzătorilor

- din 1991 vicepreședinte al Comisiei pentru Acces la Cultură și Informație a Uniunii Europene a Nevăzătorilor
- 1994–1998 salariat al Asociației Nevăzătorilor din România
- 1998 înființează Fundația *Altmediacom* cu scopuri științifice și educaționale în domeniul informaticii, în beneficiul deficienților senzoriali
- din 2000 (din nou) redactor șef al revistei *Litera Noastră*
- *** poet, prozator, eseist, publicist, realizator de emisiuni la *Radiodifuziunea Română*, *Radio Europa Liberă* și *Radio Europa FM*
- *** publicistică (în calitate de colaborator permanent) în săptămânalele *Phoenix*, *Tinerama*, *București*, în mensualul *Oameni în top* și în cotidianul *Curentul*
- *** prezent (cu poezie, proză scurtă și eseu) în antologii și almanahuri publicate în România, Australia, Bulgaria, Franța și Statele Unite
- *** premii literare: Premiul Ministerului Afacerilor Externe al Franței la *Festivalul Internațional al Nuelei Francofone*, Paris, 1993; Premiul *Frontiera Poesis* pentru proza poezilor, Satu Mare, 1998; Premiul Fundației *Gheorghe Ursu* pentru întreaga activitate literară și socială, București, 1998

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 97 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

RADU SERGIU RUBA

Bibliografie selectivă

Spontaneitatea înțeleasă (versuri), CARTEA ROMÂNEASCĂ, București 1983

Iluzia continuă (versuri), CARTEA ROMÂNEASCĂ, București 1988

La Zodiac, birjar! (poeme în versuri și proză), PHOENIX, București 1994

(ed.) **Constelația Homer**, *Antologia scriitorilor nevăzători din România*, SAS, București 1996

Contrabanda memoriei (proză), ASB & CARTEA ROMÂNEASCĂ, București 1997

Dacă pleci în căutarea mea (poeme în versuri și proză, antologie de autor), AXA, Botoșani 1999 [Colecția *La Steaua*]

(ed.) **Papa Ioan Paul al II-lea și România Z 2000**, București, 1999 (în colaborare)

Marginal (versuri), DACIA, Cluj 2001

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 98 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

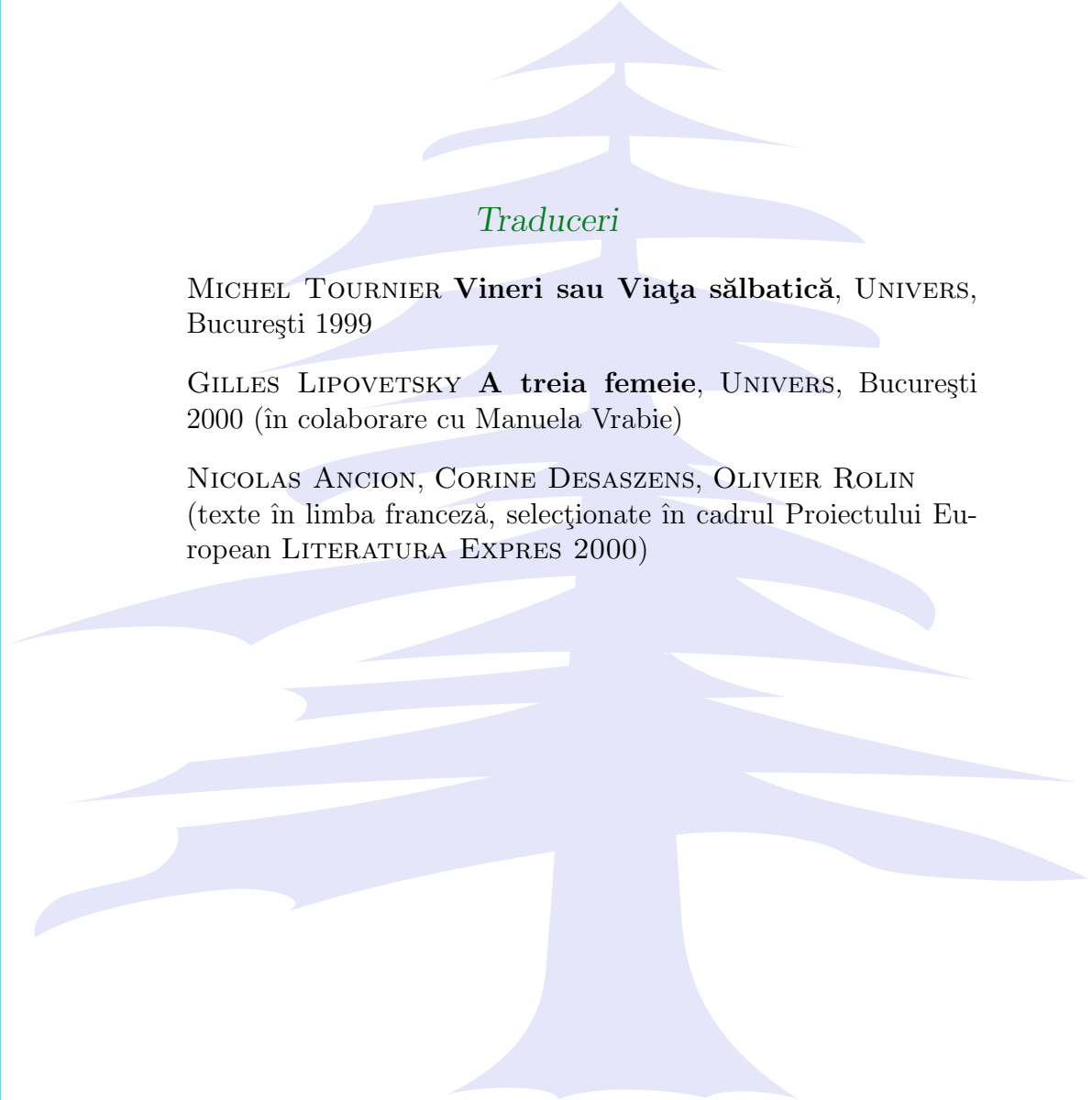
Ieșire

Traduceri

MICHEL TOURNIER **Vineri sau Viața sălbatică**, UNIVERS, București 1999

GILLES LIPOVETSKY **A treia femeie**, UNIVERS, București 2000 (în colaborare cu Manuela Vrabie)

NICOLAS ANCION, CORINE DESASZENS, OLIVIER ROLIN
(texte în limba franceză, selecționate în cadrul Proiectului European LITERATURA EXPRES 2000)

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 99 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Cuprins

Partea I	7
Precuvântare	8
Birtul <i>La inscripție</i>	10
Un foc de revolver	14
Visul	20
Propaganda	23
Dincolo de amurgul postmodernismului	25
Întoarcerea memoriei	27
Sub sărutul muzicii	29
Evadarea	31
Nostalgic	33
Obsedanta generație	37
Ascensiunea	41
O lectură penală	45

poèmes

équivalences

Pagina de titlu

Pagina 100 din 100

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Partea II	51
Prolog	52
Omul din aură	54
Intermitența clipirii	57
Mai aproape de cer	60
Confesiune	64
Lanțul	67
Forma poemului	70
Berta	73
Portret în peisaj marin	75
Escală	78
Crucea estului	81
Până la capăt	83
Marginal	88
O zi în Valahia	92
<i>Radu Sergiu Ruba – Profil</i>	94